

ခင်ခင်ထူး ကြာဆစ်ကြိုး

မဂ္ဂဇင်း - ဝတ္ထုရှည်များ

အမှာ စာ

များ သောအားဖြင့် ဝတ္ထုတိုရေးခြင်းကို အားသန်သော ကျွန်မ အနေဖြင့် ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှသော ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းကာ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ် စာအုပ်များ အဖြစ် ကြိုကြားကြိုကြား ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ ပေါင်းစည်းမှုအဖြစ် တစ်ကြိမ်မျှ မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သေးကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များကို ဇာတ်အိမ်နှင့် ခံစားမှုအပေါ်တည်ကာ မကြာခဏ ရေးဖြစ်သော်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် သီးခြားမထုတ်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များ ထဲတွင် တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ ဆိုသလို ပါဝင်ခဲ့ခြင်းသာ များ ပါသည်။ ။ ရေးဖြစ်သမျှ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ များ လာသည့်အခါမှာ တော့ တစ်စုတဝေးတည်း သီးသီးသန့်သန့် ရှိစေချင်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်များ ထံမှ စာအချို့ ကျွန်မ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဒီအတွက် ကျွန်မ အလွန် ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ ။ ဒီဆန္ဒကို ကျွန်မ ယခု ဖြည့်ခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။

ဒီစာအုပ်ကို ‘ကြာဆစ်ကြိုး’ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ ဟု ကျွန်မ အမည်ပေးထားပါသည်။ ။ ကျွန်မငယ်ငယ် အညာကျေးလက်မှာ နေစဉ်က ကျွန်မတို့ ရွာ၏ မြောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိသည့် ကြာပင်အင်းကြီးဆီကို ကျွန်မ မကြာခဏ ရောက်တတ်ပါသည်။ ။ ရွာထဲမှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားရတာ အားမရနိုင်ဘဲ ကြာပင်အင်းကြီး ရှိရာသို့ သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများ ဖြင့် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် သွား၍ ကြာပန်းချိုးကြရတာ

အလွန် ပျော်စရာကောင်းသည်။ ။ အင်းလုံးလျှံနေသော မိုးရေပြည့် ကြာပင်အင်းကြီးထဲတွင် ကြာဖြူ၊ ကြာပြာ၊ ကြာနီတွေက အင်းလုံးမောက်အောင် ပွင့်နေတတ်ကြကာ တစ်အင်းလုံး ကြာဖက်ခင်းထားသလို လှပနေတာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ ။ ကြာဖူးတွေ ကြာပန်းတွေကို အင်းရေထဲအထိ ဆင်းကာ လောဘတကြီး ချိုးယူကြရတာကိုလည်း ကျွန်မ မမေ့နိုင်ခဲ့။ ကြာဖက်ကြာရွက်၊ ရေညှိရေမှော်တွေကို ဖယ်ရှားပြီး ခူးခဲ့ရသော ကြာပွင့်တွေကို အဆစ်ကလေးတွေဖြစ်အောင် အရိုးတစ်တုံး၊ အမျှင်တစ်ကန့် ဆစ်ကြရင်း ကြာပုတီးကုံးလုပ်၍ လည်မှာ ဆွဲကြရတာကိုပဲ ဒေါင်းဘယက် ဆွဲရသလို ကြည်နူးကြရသည်။ ။ ကြာဆစ် ကြိုးကုံးထိပ်မှာ တော့ ကားကားစွင့်စွင့် လှပနေသော ကြာပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ရှိသည်။ ။ ချိုးယူလာခဲ့သမျှ ကြာပန်းတွေကို နွယ်ပင်ကလေးများ ဖြင့် စည်းနှောင်ကာ ရွာကို သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုရားပန်းအိုးတွေမှာ ဝေနေအောင် ကြာပန်းကပ်လှူကြ၊ ရွာမှာ ရှိသမျှ ဘုရားစေတီတွေမှာ ကြာပန်းတွေ ပူဇော်ကြ၊ ကျွန်မတို့ လည်တိုင်တွေမှာလည်း ကြာဆစ်ကြိုးကလေးတွေ ကိုယ်စီ။

ဒီကျေးလက်စရိုက် ခံစားမှုကလေးကို အခုအချိန်ထိ ကျွန်မ စွဲမက်နေဆဲပဲဖြစ်သည်။ ။ ကြာရိုးတံကလေးကို တစ်ဆစ်စီချိုးပြီး ကြာဆစ်ကြိုးကုံးကလေးဖြစ်အောင် ပုံဖော်ယူရခြင်းသည် ချစ်စရာကောင်းလှသော အနုပညာ ဖန်တီးမှုဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ သည် လည်း ကျွန်မနှင့် ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိစပ်ရသမျှ ဘဝအထွေထွေကို ရိုးတံသဖွယ်ထား၍ ထိုဘဝများ ထဲမှာ အမှတ်ထင်ထင် ရှိရသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြာဆစ်ကလေးတွေလို ချိုးရင်း ရေးဖြစ်ရသော ဝတ္ထုများ ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ။ ဘဝ တစ်ဆစ် ကြာတစ်ဆစ်။

ဝတ္ထုရှည်များကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှ လေးစား

ရပါသော အယ်ဒီတာများ ၊ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာများ နှင့် တကွ
ကျွန်မ၏ ချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးကို ကျေးဇူးအနန္တ တင်ရပါ
ကြောင်း ဖော်ပြချင်ပါသည် ။

ကောက်စိုက်အပြန် ရေကန်ကြီးက ကြာတစ်စည်း ချိုးခဲ့ပါပြီ။

ကြာရိုးကြာစွယ် ဘယ်ညာဆစ်လို့ ရွှေကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲနိုင်ကြပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်
ခင်ခင်ထူး

ကျေးဇူးတော်မြစ်တစ်စင်း

(၁)

အဖေ့ကို ကျွန်မငယ်ငယ်က အစောဆုံးမှတ်မိနေသည် မှာ ကျွန်မတို့
ပိုင် လှေကြီး ရွာဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာတတ်သည့် အခါတွေမှာ ပဲ ဖြစ်
သည်။ ကျွန်မတို့ ရွာကလေးက ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ရှိသည်။
ရေကြီးခါ (မြစ်ရေကြီးချိန်) ဆိုလျှင် မြစ်ရေတွေ ရွာထဲကို တရဟော စီး
ဆင်းလာတတ်သည်။ ဒီလိုအခါမျိုးဆိုလျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် ကျွန်
မတို့ ကလေးတွေအတွက် ရေပင်လယ် ကစားကွင်းကြီးလိုတောင် ဖြစ်
နေတော့သည်။ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးလူးကြတော့လည်း မြစ်ကြီးထဲမှာ
လို ပိန်းကောလှေကလေးတွေနှင့်။ ကစားစရာ မြေပြင်မရှိတော့ ခါးစော
င်းလောက် နက်သော မြစ်ရေကွင်းပြင်ထဲမှာ ပဲ ရေကူးရင်း
စိန်ပြေးတမ်း ကစားကြသည်။ လှေလှော်ပြိုင်ကြသည်။ ထင်းမျောတွေ
လုဆယ်ရင်း အချင်းချင်း သတ်ကြပုတ်ကြသည်။ ဧရာဝတီသည် ကျွန်မ
နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသော ငယ်ပေါင်းကြီးလို့ ပင်
ဆိုနိုင်ပါသည်။

အဖေသည် ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် စုန်ချည်ဆန်ချည်
လူးလားခေါက်တို့ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေရသော ရှေးခေတ် အညာ

ဆန်လှေကြီးပေါ်က လှေသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အဖေ့ကို ကျွန်
မ စပြီး မှတ်မိနေသည် မှာ လည်း လှေကြီးပေါ်မှ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ဆင်း
ဆင်းလာတတ်သည့် လှေသမားကြီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်တွေပဲ
ဖြစ်သည် ။ အဖေသည် အဘိုးအဘွားများ လက်ထက်က အမွေရထား
သော ကိုယ်ပိုင်လှေကြီး စီးနင်းသူဖြစ်သော်လည်း လှေသူကြီးတစ်ယောက်
လို မနေခဲ့ပါ။ ကျောပြင် ပြောင်ပြောင်ကြီးနှင့် ဖျင်တဘက်ကြီး ခေါင်း
ပေါင်းကာ ပခုံးမှာ ထိုးဝါးထောက်၍ လှေကိုတွန်းရင်း လှေထိုးသား ခေါ်
ကောက်တစ်ယောက် လိုသာ နေခဲ့သည် ။ အဖေသည် ကိုယ်ကာယလုပ်
အားဖြင့် ကျွန်မတို့ မိသားစုကို လုပ်ကိုင် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့ရှာသူသာ
ဖြစ်၏။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် အဖေ့ကို ဘိုကေပါးပါးလျားလျားနှင့်
တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ကရိုကထနည်းအောင် တုံးထားတတ်သော
ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်မှာ ဖျင်တဘက်ကြီး ပတ်ပေါင်းထားပုံက အဖေ
၏ သင်္ကေတဖြစ်သည် ။ ဇာမဏီငှက်မီးရှည် စွပ်ကျယ် ဝါကျင်ကျင်၊
ရွက်ရက်ကန်းထည် ဖျင်ကြမ်း နှစ်နံစပ် ခပ်တိုတိုနှင့် နေလောင်ထား
သော ကြေးနီရောင် မျက်နှာကြီးက အဖေ၏ သရုပ်။ ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖ
က်ပေါ်က လှေထိုးဝါးထောက်ပါများ လို့ သားရေချပ်လို မာခဲနေသော
အသားမာရွတ်ကြီးတွေက အဖေ၏ လှေသမားဘဝ အမှတ်အသားပဲ
ဖြစ်သည် ။ ထိုသားရေချပ်လို အသားမာရွတ်ကြီးများ ပေါ်တွင် အမွေကြ
မ်းကြမ်းကြီးတွေ ပေါက်နေတတ်တာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်

။

အဖေသည် မြစ်ပြင်တွင် လှေနှင့် တက်နှင့်သာ လုပ်ကိုင် စား
သောက်ရသူမို့ ရွာမှာ အမြဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ ကုန်လေးဘာလေး နဝလီရသ
ည့်အခါ ရွာဆိပ်ကမ်းက ခွာသွားလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နှင့် ကျွန်မတို့ မိ
သားစုနှင့် အတူနေရချိန် အလွန်နည်းလှပါသည် ။ အဖေလှေကြီး တစ်

ခေါက်ထွက်သွားလျှင် တစ်လတန်သည် ၊ နှစ်လတန်သည် ကြာတတ်၏ ။ တစ်ခါတလေ လေးငါးခြောက်လလောက် အထိ ကြာတတ်သလို တစ်နေရာရာမှာ အလုပ်ဖြစ်နေလျှင် နှစ်လုံးပေါက်နီးပါး ကြာတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည် ။ ကျွန်မ ကလေးဘဝတုန်းက အဖေလှေကြီး မလာတာကြာလျှင် အဖေကို ကျွန်မ မေ့သွားတတ်ပါသည် ။ ရွာပြန်လာသော အဖေကို ရေဆိပ်မှာ ဆင်းကြိုတိုင်း လှေကုန်းပေါင်ပေါ်က ဆင်းလာသော အဖေကို ကျွန်မ မမှတ်မိ။ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို အဖေက သမီးလို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ခေါ်ရင်း ပွေ့ဖက်လိုက်တော့မှ ပဲ အဖေရင်ငွေ့မှာ မေတ္တာတွေကြောင့် ကျွန်မ အဖေရယ်လို့ ကျွန်မ မှတ်မိသွားတတ်ပါသည် ။ တစ်ခါတလေ ကလေးတွေက သူ့ကို မမှတ်မိဖြစ်နေလျှင် အဖေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ငွေ့တွေ သိုင်း လာပြီး ‘ငါ့သားသမီးတွေ ငါ့ကို မမှတ်မိကြတော့ဘူး’ ဟု ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ပြောတတ်သည် ။

အဖေ ပြန်လာတိုင်း လှေကြီးပေါ်တွင် အိမ်အတွက် ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်စသဖြင့် ပါလာတတ်သည် ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ အတွက်လည်း အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီကလေးတွေ၊ ကစားစရာကလေးတွေ အမြဲပါလာတတ်ပါသည် ။ ခုံဖိနပ်တွေ ကြိုးနှင့် သီဆွဲပြီး အဖေ ရွာကို ပြန်လာသည့် တစ်ခေါက်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည် ။ ဖိနပ်တွေ အတွဲလိုက်ကြီး ဝယ်လာတော့ အဘ (အမေ၏ အဖေ) က ဆီးမေးပါသည် ။

"ဟ...မောင်ညိုရ၊ ခုံဖိနပ်တွေ တင်းကြမ်းကြီး ဝယ်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့ တုန်း"

"ကျုပ်ကလေးတွေ အတွက်ပါ အဖေရာ။ ကလေးတွေ ဘယ်အရွယ်

ရောက်နေသလဲလို့ မမှန်းတတ်လို့ ဆိုက်စုံဝယ်လာတာ။ ကိုင်းဗျာ တော် တဲ့ ဖိနပ် ကောက်စီးကြပေရော့"

သားသမီးတွေက များ တော့ တစ်ခါတစ်ခါ အဖေဝယ်လာခဲ့ရသည့် ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းမနောပင်။ စွပ်ကျယ်ဆိုလည်း ဆိုက်စုံ၊ ဘောင်းဘီဆိုလည်း ဆိုက်စုံ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမခြောက်ယောက်ထဲ တွင် ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။ ဒီတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် မောင်ငယ် သုံးယောက်လိုပင် ကျွန်မ ငယ်ငယ်က တည်းက ယောက်ျားကလေးလို နေခဲ့ ဝတ်ခဲ့ရတာကလည်း အဖေ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။

"ကလေးပဲကွာ ယောက်ျားဝတ်၊ မိန်းမဝတ် ခွဲမနေပါနဲ့ ။ တစ် ယောက်အကျ တစ်ယောက်က ဝတ်လို့ ရတာပေါ့"

အဖေသည် လှေသမားပီပီ ဈေးဝယ်တာကအစ စနစ်ဇယားချဝယ် တတ်သူ ဖြစ်သည် ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကြီးနှင့်အသေး ဈေးချင်းတူလျှင် ကြီးတာကိုမှ ယူသည် ။ အဝတ်အစားလည်း ဒီလိုပင်။ ဖိနပ်ဆိုလည်း ဒီ လိုပဲဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ ချောင်ချောင်ပွပွကြီးတွေနှင့် ဖြစ်သည် ။ အဖေက သူ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဦးထုပ် အကြီးနှင့်အသေး ဈေးချင်းတူသဖြင့် အကြီး ကို ဝယ်ဆောင်းသူ ဖြစ်၏။ အဖေ ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်ကြီး ချာလပတ် လည်နေတတ်တာကိုပဲ မြင်ရသူတိုင်းအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတော့သည် ။ ကျွန်မ ခြောက်တန်းကျောင်းသူဘဝက အဖေ ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးသော သိုးမွေးဆွယ်တာကလေးသည် ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ရောက်သည် အထိ ဝ တ်လို့ ရတုန်းဆိုပါလျှင် ယုံကြပါမည်လား မသိ။

"ဟိုတုန်းက ကြီးတာဝယ်တော့ အခုထိ ဝတ်လို့ ရတာပေါ့။ သေးတာ

များ ဝယ်မိရင် ပစ်လိုက်ရတာ ကြာပြီပေါ့။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အဖေတို့ က ရေရှည်သုံးရမှ တန်တယ်ထင်တာ သမီးရဲ့ "

ဒါကလည်း အဖေတို့ လှေသမားများ ၏ တွက်ကိန်း ထင်ပါသည် ။ ရေပေါ်မှာ ပဲ လှေနှင့် တက်နှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ကြရသူ တွေမို့ ကုန်းပေါ်တက် ဈေးမဝယ်ဖြစ်နိုင်တာပါသလို ကိုယ့်ချွေးနည်းစာ ကလေးကို နှမြောကြတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ ဘာပစ္စည်းကိုမဆို ခဏ ကလေးသုံးပြီး ပစ်လိုက်ရလျှင် အဖေမှာ နှမြော၍ မဆုံးတော့။ အခု ခေတ်မှာ သုံးနေကြသော Snow Towel ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး အဖေ မှာ စုတ်တသပ်သပ်။

"ခုခေတ်လူတွေများ လော်မာလိုက်ကြတာဗျာ။ ငါတို့ တုန်းကများ ဖျ င်တဘက်တစ်ထည် ရှိရင် ခေါင်းပေါင်းတယ်။ အဲဒီကမှ ကျလာရင် မျက် နှာသုတ်ပဝါ။ အဲဒီကမှ စုတ်လွန်းမက စုတ်လာရင် လက်သုတ်တယ်။ လ က်နှီးစုတ်လုပ်တယ်။ အဲဒီနောက်တောင် လွင့်မပစ်ရက်သေးဘူး။ လှေ များ လွန်းတင်ရင် ပွန်းညက် (ပွဲလျက်) ထေးတဲ့ နေရာ သုံးသေးတာဗျာ"

အဖေဆီမှ မုန့်ဖိုးတောင်းလျှင်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် မရတတ်ပါ။ အ ဖေသည် ငွေကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးတတ်၊ ထားတတ်သူ မဟုတ်။ အဖေ အိတ်ထောင်ထဲက ပလတ်စတစ် အိတ်ကလေး ထုတ်ပြီးသည့်နောက် စောင့်ပေဦးရော။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ဖြေ၍ စက္ကူအိတ်ညှိကလေးကို ထုတ်သည် ။ စက္ကူအိတ်ခေါက်ကလေးကို စည်းနှောင်ထားသော သား ရေကွင်းကလေးတွေကို ဖြုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်တော့မှ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံဆို တာကို မြင်ကြရသည် ။ ပိုက်ဆံစက္ကူကလေးတွေ ထဲကမှ အနွမ်းဆုံး ကျ ပ်တန်ကို ရွေး၍ ပေးသည် ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မအစ်ကိုတွေက အဖေ ကို စကြတယ်။

"အဖေ့ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် သနားတယ်ဗျာ။ နေပါစေတော့"

"အေးကွာ ငါ့သားရာ၊ မင်းသနားတော့ အဖေ အကုန်သက်သာတာ ပေါ့"

အဖေ့ကို နှမြောတတ်တယ် ရယ်လို့ အစ်ကိုတွေက အဖေအိပ်ရာ နေရာတွေမှာ အင်္ဂလိပ်စာတွေနှင့် ဦးကပ်စီး၊ အီးကပ်စူး စသဖြင့် ရေးထားတတ်ကြသည် ။ ကျွန်မက ဖတ်ပြတော့ အဖေက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ရာမှ တည်ကြည်သော အသံဖြင့် ဆိုပါသည် ။

"အဖေက နှမြောတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ငွေဆိုတာမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သိစေချင်လို့ ပါ။ အဖေမှာ ရှိတဲ့ ဥစ္စာမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ အချောင်ရထားတာ မရှိဘူးကွ။ ကိုယ့်ချွေးနဲ့ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ တပင်တပန်း ရင်းနှီးထားရတာတွေချည်းပဲ။ ဒါတွေကို အဖေ လွယ်လွယ်နဲ့ မဖြုန်းရက်တာပါကွယ်"

အဖေသည် သားများ နှင့်လည်း သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သားများ ၏ စကားကျကိုလည်း အကျကောက်ပြီး ပြန်ပြောတတ်သည် ။ အဖေက အလုပ်ခိုင်းပြီဆိုလျှင် သားတွေက ညည်းသလိုလို ဖြင့် အဖေ့ကို စတတ်နောက်တတ်ကြသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ အရပ်ထဲတွင် အရက်သမား တော်တော်များများ ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ထံ သွားပြီး အရက်ဖြတ်ကြသည့် အလေ့ ရှိပါသည် ။

"အဖေရာ ကျွန်တော်လည်း ရွှေပေါ်ကျွန်းသွားပြီး အလုပ်ဖြတ်ချင်တယ်ဗျာ"

အစ်ကိုကစတော့ အဖေက ကောက်ကာငင်ကာ ပြန်ပြောသည် ။

"အေး...အေး၊ ကောင်းတာပေါ့ ငါ့သားရာ။ အစားပါ တစ်ခါတည်း

ဖြတ်ခဲ့ကွ"

တစ်ခါတစ်ခါ အဖေစည်းကမ်းကို ကျွန်မတို့ သားသမီးများက မိအောင် မလိုက်နိုင်ကြတာတွေ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် စာရင်းဇယားမှတ်သည့်နေရာ အဖေခြေရာကို ကျွန်မတို့ မမီ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် အဖေသည် ကျွန်မတို့ မမွေးခင် လှေကြီးစီးစဉ် ကတည်းက စာရင်းနှင့် အင်းနှင့် စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်သည့် အလေ့အကျင့် ရှိခဲ့ပုံရသည်။ အဖေစာရင်း စာအုပ်ဟောင်း ကလေးတွေထဲတွင် လှေထိုးသား ယူသုံးသည့် ငွေတစ်မူး တစ်ပဲကအစ မှတ်သားထားတာ အခုထိရှိသည်။ အဖေသည် အမေ့ကို ပေးသည့် ဈေးဖိုးငွေကိုပင် စာရင်းတို့ မှတ်ထားသူ ဖြစ်၏။

"ဒီမှာ တွေ့လား၊ ညည်းအဖေတို့ များ မြတင် ယူငွေသုံးကျပ်တဲ့ ။ အမေ့တောင် စာရင်းနဲ့ မှတ်တာ။ အဲဒါ အမေ့ကို စားစရိတ်ပေးခဲ့တဲ့ ငွေပေါ့ ။ ဒီတုန်းက သူ့လှေကြီးနဲ့ ဘယ်နှလကြာကြာ ငွေသုံးကျပ်နဲ့ လောင်ငှအောင် သုံးရတာလေ"

အခုအချိန်မှာ တော့ အဖေ့လက်ရေးနှင့် စာရင်းအင်းတွေကို ကြည့်ပြီး တို့ မိသားစုကို ဒီစည်းစနစ်တွေနဲ့ အဖေ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးခဲ့တာပဲ ရယ်လို့ ကျွန်မ အောက်မေ့နေမိပါသည်။ ။